

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

S P R E N D I M A S LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2020 m. kovo 4 d.
Vilnius

Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo išplėstinė teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Laimučio Alechnavičiaus, Stasio Gagio, Ryčio Krasausko (pranešėjas), Gintaro Kryževičiaus (kolegijos pirmininkas), Skirgailės Žalimienės, sekretoriaujant teismo posėdžių sekretorei Laisvidai Versekienei, dalyvaujant pareiškėjo Lietuvos Respublikos Seimo nario Simono Gentvilo atstovui advokatui Ruslanui Černiauskui,

atsakovo Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos atstovei E. P.,
atsakovo Lietuvos Respublikos energetikos ministerijos atstovui N. B.,
atsakovo Lietuvos Respublikos susisiekimo ministerijos atstovui L. Š.,

viešame teismo posėdyje žodinio proceso tvarka išnagrinėjo norminę administracinę bylą pagal pareiškėjo Lietuvos Respublikos Seimo nario Simono Gentvilo pareiškimą ištirti, ar Lietuvos Respublikos energetikos ministro, aplinkos ministro ir susisiekimo ministro 2010 m. gruodžio 22 d. įsakymu Nr. 1-348/D1-1014/3-742 patvirtintų Lietuvos Respublikoje vartojamų naftos produktų, biodegalų ir skystojo kuro privalomųjų kokybės rodiklių 9.4 ir 9.5 papunktis neprieštarauja Lietuvos Respublikos atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 daliai, 1 straipsnio 5 dalies 1 punktui ir Lietuvos Respublikos teisėkūros pagrindų įstatymo 3 straipsnio 2 dalies 7 punktui.

Išplėstinė teisėjų kolegija

n u s t a t ė:

I.

1. Seimo narys Simonas Gentvilas kreipėsi į Lietuvos vyriausiąjį administracinį teismą su pareiškimu, kurį vėliau patikslino, prašydamas ištirti: 1) ar Lietuvos Respublikos energetikos ministro, Lietuvos Respublikos aplinkos ministro, Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro 2010 m. gruodžio 22 d. įsakymu Nr. 1-348/D1-1014/3-742 „Dėl Lietuvos Respublikoje vartojamų naftos produktų, biodegalų ir skystojo kuro privalomųjų kokybės rodiklių patvirtinimo“ (toliau – ir Įsakymas) patvirtintų Lietuvos Respublikoje vartojamų naftos produktų, biodegalų ir skystojo kuro privalomųjų kokybės rodiklių (toliau – ir Kokybės rodikliai) (2014 m. birželio 25 d. įsakymo Nr. 1-170/D1-562/3-257-(E) redakcija) 9.4 papunkčio nuostata „Žiemos laikotarpiu 1 ir 2 klasės arktinis dyzelinas gali būti be biodegalų“ ir 9.5 papunkčio nuostata „biodegalų dalis dyzeline lapkričio 10–30 dienomis ir kovo 1–balandžio 10 dienomis gali būti mažesnė nei privalomoji dalis“ neprieštarauja Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 1 straipsnio 5 dalies 1 punktui, 39

straipsnio 1 daliai ir Teisėkūros pagrindų įstatymo 3 straipsnio 2 dalies 7 punktui; 2) ar Kokybės rodiklių 9.5 papunktis (2019 m. spalio 10 d. įsakymo Nr. 1-273/D1-600/3-455 redakcija) neprieštarauja Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 1 straipsnio 5 dalies 1 punktui, 39 straipsnio 1 daliai ir Teisėkūros pagrindų įstatymo 3 straipsnio 2 dalies 7 punktui.

2. Pareiškėjas savo abejones Kokybės rodiklių teisėtumu grindžia šiais argumentais:

2.1. Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad degalų pardavimo vietose turi būti prekiaujama Lietuvos arba Europos standartų reikalavimus atitinkančiu dyzelinu, kuriame yra ne mažiau kaip 7 procentai biodegalų. To paties straipsnio 2 dalyje numatyta, kad degalų pardavimo vietose gali būti prekiaujama biodegalais ir degalų mišiniais, kuriuose biodegalų, įmaišytų į mineralinius naftos produktus, procentinė dalis viršija šio straipsnio 1 dalyje nurodytas procentines dalis ir kurie atitinka Lietuvos, Europos arba įmonės standartuose nustatytus reikalavimus. Šis teisinis reguliavimas vienareikšmiškai skatina biodegalų vartojimą maišant biodegalus į degalus, pagamintus iš mineralinių degalų ir biodegalų vartojimas biodegalų ir degalų, pagamintų iš mineralinių degalų, mišiniuose įstatymu skatinamas visus metus, neatsižvelgiant į metų laikotarpį (metų laiką).

2.2. Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 1 straipsnio, reglamentuojančio šio įstatymo tikslus ir uždavinius, 5 dalies 1 punkte nustatyta, kad 2020 metais atsinaujinančių išteklių energijos dalį, palyginti su transporto sektoriaus galutiniu energijos suvartojimu, visų rūšių transporte padidinti ne mažiau kaip iki 10 procentų. Didžiausia bendra biodegalų ir skystųjų bioproduktų, pagamintų iš javų ir kitų krakmolingų augalų, cukrų ir aliejinių augalų bei augalų, auginamų žemės ūkio paskirties žemėje kaip pagrindinis pasėlis energijos gamybos tikslais, dalis turi būti ne didesnė kaip 7 procentai transporto sektoriaus galutinio energijos suvartojimo.

2.3. Skundžiamos nuostatos sukūrė su Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 dalies reguliavimu nesuderinamą situaciją, kai į Lietuvos Respublikos rinką tiekiamas dyzelinas žiemos laikotarpiu gali būti apskritai be biodegalų; lapkričio 10–30 ir kovo 1 – balandžio 10 dienomis į Lietuvos Respublikos rinką tiekiamas dyzelinas gali turėti mažesnę procentinę biodegalų išraišką negu privalomoji (7 proc.).

2.4. Kokybės rodiklių 9.4 ir 9.5 papunkčiais pažeidžiamas teisės aktų hierarchijos principas, pagal kurį poįstatyminiai teisės aktai negali prieštarauti įstatymams, konstituciniams įstatymams ir Lietuvos Respublikos Konstitucijai, poįstatyminiai teisės aktai turi būti priimami remiantis įstatymais. Šias nuostatas priėmę susisiekimo, aplinkos ir energetikos ministrai veikė *ultra vires* (priešingai įstatymui). Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymas nustatė, jog biodegalų naudojimo standartų ir tvarkos įgyvendinimą turi atlikti Susisiekimo ministerija, Aplinkos ministerija ir Energetikos ministerija. Tačiau Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatyme nustatytas reguliavimas nesuteikė teisės, nustatant biodegalų naudojimo standartų ir tvarkos įgyvendinimą, nustatyti išimtis dėl biodegalų nenaudojimo, mažesnio naudojimo dyzeline atskirais laikotarpiais.

2.5. Europos Parlamento ir Tarybos 2009 m. balandžio 23 d. direktyvos 2009/28/EB dėl skatinimo naudoti atsinaujinančių išteklių energiją, iš dalies keičiančios bei vėliau panaikinančios Direktyvas 2001/77/EB ir 2003/30/EB (toliau – ir Direktyva) tiksluose įtvirtintas išipareigojimas, kad iki 2020 m. biodegalai sudarytų 10 proc. transporte suvartojamo benzino ir dyzelino kiekio. Valstybių narių nacionaliniai teismai privalo aiškinti nacionalinius teisės aktus atsižvelgdami į Europos Sąjungos teisės aktuose įtvirtintas formuluotes ir tikslus (Europos Sąjungos Teisingumo Teismo 1990 m. lapkričio 13 d. sprendimas byloje *Marleasing SA v. La Comercial Internacional de Alimentacion SA*, C-106/89). Kokybės rodiklių 9.4 ir 9.5 papunkčiai akivaizdžiai prieštarauja minėtam Direktyvos tikslui. Pagal šiuo metu viešai prieinamus duomenis, 2017 metais Lietuvos Respublikoje atsinaujinančių išteklių dalis transporto sektoriuje sudarė 3,69 proc. bendrame galutiniame energijos suvartojime transporto sektoriuje, kai Europos Sąjungos 2017 metų vidurkis siekė 7,42 proc.

2.6. Biodegalų naudojimas dyzeline žiemos (šaltuoju) laikotarpiu nedaro neigiamos įtakos dyzelino techninėms savybėms. Šį faktą patvirtina Lietuvos ir užsienio mokslininkų tyrimai. Užsienio šalyse, kuriose klimato sąlygos yra atšiaurios, šaltuoju metų laiku taip pat būna tiekiamas

dyzelinis kuras, kurio sudėtyje yra biodegalų. Pareiškėjo žiniomis, biodegalų rinkoje naudojamas HVO (hidrintas augalinis aliejus) sintetinis biodyzelinas (jis 2018 m. sudarė apie 20 proc. rinkos), kurio maišymas su dyzelinu, pagamintu iš mineralinių degalų, nekelia jokių problemų net ir atšiauriausiomis klimato sąlygomis. Dėl šių priežasčių išimtims dėl biodegalų nenaudojimo dyzeline numatytuoju metų laikotarpiu nėra ne tik teisinio, bet ir techninio pagrindo.

II.

3. Atsakovas Lietuvos Respublikos energetikos ministerija atsiliepime į pareiškėjo Seimo nario Simono Gentvilo pareiškimą prašo Kokybės rodiklių 9.4 ir 9.5 papunkčius pripažinti teisėtais. Atsakovas nurodo šiuos argumentus:

3.1. Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 1 straipsnio 5 dalies 1 punkto nuostata nenumato, jog šiuo metu degalų pardavimo vietose turi būti prekiaujama dyzelinu, kuriame yra ne mažiau kaip 7 procentai biodegalų. Šia nuostata reglamentuojama, kad didžiausia bendra biodegalų ir skystųjų bioproduktų, pagamintų iš javų ir kitų krakmolingų augalų, cukrų ir aliejinių augalų bei augalų, auginamų žemės ūkio paskirties žemėje kaip pagrindinis pasėlis energijos gamybos tikslais, dalis turi būti ne didesnė kaip 7 procentai transporto sektoriaus galutinio energijos suvartojimo, t. y. ne tai, kiek biodegalų turi būti įmaišyta išskirtinai dyzeliniame kure. Minėtos nuostatos aiškiai ir nedviprasmiškai numato, kad biodegalų ir skystųjų bioproduktų dalis turi būti ne didesnė kaip 7 procentai transporto sektoriaus galutinio energijos suvartojimo, todėl konstatuotina, kad Kokybės rodiklių 9.4 ir 9.5 papunkčių nuostatos nekaip neprieštarauja minėtai įstatymo Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo nuostatai ir Teisėkūros pagrindų įstatymo 3 straipsnio 2 dalies 7 punktui.

3.2. Energetikos ministerija, priimdama Kokybės rodiklius, vykdo jai suteiktą įgaliojimą nustatyti leidžiamą arba privalomą biodegalų dalį mišinyje su degalais, pagamintais iš mineralinių degalų. Taip pat ji įgyvendina Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 36 straipsnio 8 dalyje ir 39 straipsnio 3 dalyje nurodytus įpareigojimus kartu su Aplinkos ministerija ir Susisiekimo ministerija nustatyti biodegalų privalomuosius kokybės rodiklius bei nustatyti Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytų standartų taikymo ir kitų reikalavimų įgyvendinimo tvarką ir sąlygas. Atsižvelgiant į suteiktus įgaliojimus būtų klaidinga Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 dalies nuostatą, numatančią, kad degalų pardavimo vietose turi būti prekiaujama Lietuvos arba Europos standartų reikalavimus atitinkančiu dyzelinu, kuriame yra ne mažiau kaip 7 procentai biodegalų, aiškinti taikant išskirtinai tik lingvistinį teisės aiškinimo metodą, neatsižvelgiant į kitas Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo normas ir jų bendrumą su poįstatyminiais teisės aktais.

4. Atsakovas Lietuvos Respublikos energetikos ministerija atsiliepime į pareiškėjo Seimo nario Simono Gentvilo pareiškimą prašo Kokybės rodiklių 9.4 ir 9.5 papunkčius pripažinti teisėtais. Atsakovas nurodo šiuos argumentus:

4.1. Įsakymas, kurio nuostatos ginčijamos, priimtas 2010 m. gruodžio 22 d., įsigaliojo 2011 m. sausio 1 d., t. y. dar prieš priimant ir įsigaliojant Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymui (paminėtas įstatymas priimtas 2011 m. gegužės 12 d., įsigaliojo 2011 m. gegužės 24 d.). Šio įsakymo pirminės redakcijos priėmimo metu galioję teisės aktai numatė naftos produktų atitinkamų dydžių klasifikaciją pagal vasaros, žiemos sezonus, atsižvelgiant į naftos produktų chemines savybes ir jų reakciją į kintančias aplinkos oro sąlygas. Įvertinus Įsakymo nuostatų kaitą iš istorinės perspektyvos, galima matyti, kad privalomieji naftos produktų kokybės reikalavimai buvo patvirtinti 1997 m. ir laipsniškai kito, atsižvelgiant į technologinę pažangą ir tarptautinius teisinius įsipareigojimus.

4.2. Įsakymo kvestionuojamos nuostatos susijusios su biodegalų kiekio dyzeline nustatymu, o Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 1 straipsnio 5 dalies 1 punkte yra nurodomi bendri siečiai 2020 m. atsinaujinančių išteklių energijos dalį visų rūšių transporte padidinti iki 10 procentų: didžiausia bendra biodegalų ir skystųjų bioproduktų <...> dalis turi būti ne didesnė kaip 7 procentai transporto sektoriaus galutinio energijos suvartojimo: siektina biodegalų

<...>, numatytų įstatymo 6 straipsnio 14 punkte nurodytame Lietuvos Respublikos energetikos ministro patvirtintame sąraše, dalis sudarytų ne mažiau kaip 0,5 procento transporto sektoriaus galutinio energijos suvartojimo. Šios nuostatos nekelia reikalavimų konkrečios rūšies kuro sudėčiai, nereglamentuoja biodegalų kiekio dyzeline (ar kitos rūšies kure) ir nurodyti siekiai gali būti įgyvendinti pasirenkant įvairias alternatyvias priemones.

4.3. Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 3 dalyje yra įtvirtinti įgaliojimai Energetikos ministerijai, Aplinkos ministerijai ir Susisiekimo ministerijai priimti šio straipsnio 1 dalies įgyvendinimo tvarką ir sąlygas ir ši tvarka ir sąlygos gali būti nustatytos remiantis ir kitais ginčijamo įsakymo teisiniais pagrindais – Lietuvos Respublikos aplinkos oro įstatymo 13 straipsnio, Lietuvos Respublikos produktų saugos įstatymo 5 straipsnio pagrindu. Aplinkos ministerija kartu su Energetikos ir Susisiekimo ministerija, priimdama ginčijamą įsakymą ir įtvirtindama kvestionuojamas nuostatas, neveikė *ultra vires*, bet įgyvendino įgaliojimus savo kompetencijos ribose.

4.4. Ginčijamame įsakyme įtvirtinti reikalavimai, susiję su biodegalų maišymu į benziną, dyzeliną, buvo įtvirtinti dar iki Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo įsigaliojimo, buvo kildinami iš kitų aukštesnės galios teisės aktų reikalavimų ir pastariesiems neprieštaravo. Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatyme yra ir daugiau nuostatų, susijusių su biodegalų dalies mišinyje su degalais, pagamintais iš mineralinių degalų (biodegalų dalies dyzeline), nustatymu: 5 straipsnio 2 dalies 9 punkte, 36 straipsnio 7 dalyje numatyta, kad „Vyriausybė ar jos įgaliota institucija nustato leidžiamą arba privalomą biodegalų dalį mišinyje su degalais, pagamintais iš mineralinių degalų“. Sistemškai aiškinant šias nuostatas kartu su įstatymo 39 straipsnio 1 dalimi, kuri numato, kad „degalų pardavimo vietose turi būti prekiaujama Lietuvos arba Europos standartų reikalavimus atitinkančiu benzinu, kuriame yra nuo 5 iki 10 procentų biodegalų, ir dyzeline, kuriame yra ne mažiau kaip 7 procentai biodegalų“, manytina, kad jos viena kitą papildo, o tvarka, pagal kurią nustatoma, kokios sudėties ir kokybės reikalavimus turi atitikti šalies vidaus rinkoje parduodami degalai (ginčijamo įsakymo 9 punktas) neprieštarauja Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 daliai. Atsižvelgdamas į pirmiau pateiktus argumentus, atsakovas nurodo, kad teisėkūros sistemiškumo principas nebuvo pažeistas.

5. Atsakovas Lietuvos Respublikos susisiekimo ministerija atsiliepime į pareiškėjo Seimo nario Simono Gentvilo pareiškimą prašo Kokybės rodiklių 9.4 ir 9.5 papunkčius pripažinti teisėtais. Atsakovas nurodo šiuos argumentus:

5.1. Pareiškėjas ginčija Kokybės rodiklių 9.4 ir 9.5 papunkčių atitiktį Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 daliai, tačiau iš Įsakymo preambulėje pateiktų teisės aktų matyti, kad Kokybės rodikliai patvirtinti vadovaujantis ne tik Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsniu, tačiau ir įgyvendinant Lietuvos Respublikos energetikos įstatymo 6 straipsnio 10 punktą, Lietuvos Respublikos aplinkos oro apsaugos įstatymo 13 straipsnį ir Lietuvos Respublikos produktų saugos įstatymo 5 straipsnį, kurie suteikia įgaliojimus išleisti tiriamas teises nuostatas. Energetikos, Aplinkos ir Susisiekimo ministerija, tvirtindama Kokybės rodiklius, kurių turinys reglamentavo kuro sudėties ir kokybės reikalavimus, vadovavosi pirmiausiai Aplinkos oro apsaugos įstatymo 13 straipsniu ir Produktų saugos įstatymo 5 straipsniu, o Energetikos įstatymo 6 straipsnio 10 punktas ir Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio nuostatos atsirado vėliau, t. y. 2012 m. gegužės 8 d.

5.2. Seimas, Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 3 dalimi suteikdamas Susisiekimo ministerijai kartu su Aplinkos ministerija ir Energetikos ministerija įgaliojimus nustatyti ne tik šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytų standartų taikymo ir kitų reikalavimų įgyvendinimo tvarką, tačiau ir minėtų standartų taikymo ir kitų reikalavimų įgyvendinimo sąlygas, suteikė įgaliojimus ministerijoms veikti jų kompetencijos ribose, paliekant laisvę techninio lygmens sprendimams dėl Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 ir 2 dalių įgyvendinimo priimti, pavyzdžiui, paliekant ministerijoms galimybę, atsižvelgiant į klimato kaitos pokyčius ir biodegalų kokybę, sumažinti biodegalų procentinę dalį tam tikros rūšies dyzeline iki saugaus vartojimo lygio.

5.3. Seimo priimta Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 dalies redakcija žiemos (šaltuoju) laikotarpiu įgyvendinimo prasme yra sudėtinga, todėl Susisiekimo ministerija, kartu su Energetikos ir Aplinkos ministerija, pasinaudodamos pirmiau minėtų įstatymų joms suteiktais įgaliojimais, siekia sureguliuoti transporto sektoriuje naudojamų degalų kokybinius rodiklius taip, kad būtų užtikrinta ir kuo mažesnė aplinkos tarša ir tuo pačiu, jog nebūtų prekiaujama degalais, dėl kurių kokybės savybių galėtų būti pakenkta transporto priemonių valdytojų turkiniams interesams.

5.4. Susisiekimo ministerijos reguliavimo srities įmonės ne kartą buvo informavusios Susisiekimo ministeriją, kad transporto priemonėse su dyzeliniais vidaus degimo varikliais, naudojant dyzelinį kurą, kurio sudėtyje yra 7 procentai riebalų rūgščių metilo esterių, susiduriama su rimtomis techninėmis problemomis, pavyzdžiui, lokomotyvų dyzelinių degimo variklių kuro sistemų filtravimo elementų užsikimšimu dėl dyzeliniame kure esančio riebalų rūgščių metilo esterių prastų žematemperatūrinių savybių. Atsižvelgdamas į šiuos argumentus, atsakovas nurodo, kad teisėkūros sistemiškumo principas, įtvirtintas Teisėkūros pagrindų įstatymo 3 straipsnio 2 dalies 7 punkte, nebuvo pažeistas.

5.5. Apibendrinant, Kokybės rodiklių 9.4 ir 9.5 papunkčiai neprieštarauja Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 daliai, kadangi Energetikos įstatymo 6 straipsnio 10 punktas ir Oro aplinkos apsaugos įstatymo 13 straipsnis yra tiesiogiai taikomi Kokybės rodiklių atžvilgiu ir nustato savarankiškus įgaliojimus Susisiekimo ministerijai, Aplinkos ministerijai ir Energetikos ministerijai reglamentuoti privalomus kuro sudėties ir kokybės reikalavimus; Oro aplinkos apsaugos įstatymo 13 straipsnis Įsakymo, kurio nuostatos ginčijamos, preambulėje atsirado anksčiau nei Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnis, todėl sistemiškai Įsakymas pirmiausiai įgyvendina Oro aplinkos apsaugos įstatymo 13 straipsnį; Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 3 dalis suteikia įgaliojimus nustatyti šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytų standartų taikymo ir kitų reikalavimų įgyvendinimo sąlygas, t. y. įgaliojimus veikti savo kompetencijos ribose, paliekant laisvę techninio lygmens sprendimams dėl įstatymo 39 straipsnio 1 ir 2 dalių įgyvendinimo priimti, pavyzdžiui, paliekant ministerijoms galimybę, atsižvelgiant į klimato kaitos pokyčius ir biodegalų kokybę, sumažinti biodegalų procentinę dalį tam tikros rūšies dyzeline iki saugaus vartojimo lygio.

5.6. Dėl tiriamo teisinio reguliavimo atitikties Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 1 straipsnio 5 dalies 1 punktui atsakovas pažymėjo, kad šiomis įstatymo nuostatomis reglamentuojama ne kiek biodegalų turi būti įmaišyta konkrečiai dyzeliniame kure, o nustatoma, kad didžiausia bendra biodegalų ir skystųjų bioproduktų dalis turi būti ne didesnė kaip 7 procentai transporto sektoriaus galutinio energijos suvartojimo, todėl Kokybės rodiklių 9.4 ir 9.5 papunkčiai neprieštarauja Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 1 straipsnio 5 daliai 1 punktui.

Išplėstinė teisėjų kolegija

k o n s t a t u o j a:

III.

6. Nagrinėjamoje byloje Seimo narys Simonas Gentvilas prašo ištirti Lietuvos Respublikos energetikos ministro, Lietuvos Respublikos aplinkos ministro, Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro 2010 m. gruodžio 22 d. įsakymu Nr. 1-348/D1-1014/3-742 „Dėl Lietuvos Respublikoje vartojamų naftos produktų, biodegalų ir skystojo kuro privalomųjų kokybės rodiklių patvirtinimo“ patvirtintų Lietuvos Respublikoje vartojamų naftos produktų, biodegalų ir skystojo kuro privalomųjų kokybės rodiklių 9.4 papunkčio (2014 m. birželio 25 d. įsakymo Nr. 1-170/D1-562/3-257-(E) redakcija) ir 9.5 papunkčio (2014 m. birželio 25 d. įsakymo Nr. 1-170/D1-562/3-257-(E) ir 2019 m. spalio 10 d. įsakymo Nr. 1-273/D1-600/3-455 redakcijos) atitiktį Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 1 straipsnio 5 dalies 1 punktui (2018 m. gruodžio 20 d. įstatymo Nr. XIII-1890 redakcija), 39 straipsnio 1 daliai (2019 m. kovo 21 d. įstatymo Nr. XIII-2017 redakcijos), ir

Teisėkūros pagrindų įstatymo (2012 m. lapkričio 6 d. įstatymo Nr. XI-2314 redakcija) 3 straipsnio 2 dalies 7 punktui.

7. Teisme 2019 m. rugsėjo 25 d. gautame Lietuvos Respublikos Seimo nario pareiškime buvo prašoma, *inter alia* (be kita ko) ištirti Kokybės rodiklių 9.5 papunkčio nuostatos, išdėstytos 2014 m. birželio 25 d. įsakymo Nr. 1-170/D1-562/3-257-(E) redakcija ir galiojusios iki 2019 m. gruodžio 31 d., teisėtumą. Atsižvelgdamas į tai, kad nuo 2020 m. sausio 1 d. įsigaliojo nauja šio papunkčio redakcija, pareiškėjas 2019 m. gruodžio 18 d. patikslino pareiškimą, prašydamas ištirti Kokybės rodiklių 9.5 papunkčio, išdėstyto 2019 m. spalio 10 d. įsakymo Nr. 1-273/D1-600/3-455 redakcija, teisėtumą. Šiame kontekste paminėtina, kad tais atvejais, kai į administracinę teisą dėl norminio administracinio akto teisėtumo su abstrakčiu prašymu ištirti norminio administracinio akto (ar jo dalies) teisėtumą kreipiasi Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 112 straipsnyje nurodyti subjektai, teismams yra priskiriama tirti tik galiojančių norminių administracinių aktų teisėtumą, todėl ginčijamo norminio administracinio akto panaikinimas iki sprendimo byloje priėmimo tokiais atvejais yra pagrindas nutraukti bylą kaip nepriskirtiną administracinių teismų kompetencijai (žr., pvz., Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2006 m. gegužės 11 d. nutartį administracinėje byloje Nr. I¹-1/2006, 2012 m. birželio 25 d. nutartį administracinėje byloje Nr. I⁷⁵⁶-19/2012, 2013 m. birželio 18 d. nutartį administracinėje byloje Nr. I⁴⁴⁴-3/2013). Sprendžiamoje byloje nagrinėjamas prašymas yra abstraktus, pateiktas Administracinių bylų teisenos įstatymo 112 straipsnio pagrindu ir Kokybės rodiklių 9.5 papunkčio 2014 m. birželio 25 d. įsakymo Nr. 1-170/D1-562/3-257-(E) redakcija nuo 2020 m. sausio 1 d. neteko galios, todėl, vadovaujantis minėta teismo praktika, bylos dalis dėl Kokybės rodiklių 9.5 papunkčio, išdėstyto 2014 m. birželio 25 d. įsakymo Nr. 1-170/D1-562/3-257-(E) redakcija, atitikties Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 daliai, 1 straipsnio 5 dalies 1 punktui ir Teisėkūros pagrindų įstatymo 3 straipsnio 2 dalies 7 punktui nutraukiama.

8. Lietuvos Respublikos energetikos ministras, Lietuvos Respublikos aplinkos ministras ir Lietuvos Respublikos susisiekimo ministras 2010 m. gruodžio 22 d. įsakymu Nr. 1-348/D1-1014/3-742 patvirtino Lietuvos Respublikoje vartojamų naftos produktų, biodegalų ir skystojo kuro privalomuosius kokybės rodiklius, kurių 15 punkte buvo nustatyta, kad „į dyzeliną turi būti įmaišoma biodyzelino (RRME), <...> žiemos laikotarpiu 2 klasės arktinis dyzelinas gali būti be RRME“. Šis įsakymas buvo ne kartą keičiamas:

(1) 2012 m. gegužės 8 d. įsakymu Nr. 1-86/D1-399/3-346 pakeitus Kokybės rodiklius 6^{1.4} papunktyje buvo nustatyta, kad dyzelinas savo sudėtyje privalo turėti 7 % (iki 2012 m. gruodžio 31 d. leistina paklaida gali būti minus 1 %, nuo 2013 m. sausio 1 d. leistina paklaida gali būti minus 0,5 %) tūrio biodegalų. Žiemos laikotarpiu 1 ir 2 klasės arktinis dyzelinas gali būti be biodegalų; 6^{1.5} papunktyje buvo nustatyta, kad biodegalų dalis 1 ar 2 klasės arktiniame dyzeline lapkričio 10–30 dienomis ir kovo 1–20 dienomis gali būti mažesnė nei privalomoji dalis, o ribinė filtruojamumo ir drumstimosi temperatūros gali būti aukštesnės, nei nustatyta atitinkamai dyzelino klasei;

(2) 2014 m. birželio 25 d. įsakymu Nr. 1-170/D1-562/3-257-(E) pakeitus Kokybės rodiklius 9.4 papunktyje nustatyta, kad dyzelinas savo sudėtyje privalo turėti 7 % (leistina paklaida gali būti minus 0,5 %) tūrio biodegalų. Žiemos laikotarpiu 1 ir 2 klasės arktinis dyzelinas gali būti be biodegalų; 9.5 papunktyje buvo nustatyta, kad biodegalų dalis dyzeline lapkričio 10–30 dienomis ir kovo 1–balandžio 10 dienomis gali būti mažesnė nei privalomoji dalis, o ribinė filtruojamumo ir drumstimosi temperatūros gali būti aukštesnės, nei nustatyta atitinkamai dyzelino klasei;

(3) 2019 m. spalio 10 d. įsakymu Nr. 1-273/D1-600/3-455 buvo pakeistas Kokybės rodiklių 9.5 papunktis ir jame nustatyta, kad dyzelinas lapkričio 10–20 dienomis ir kovo 10 – balandžio 10 dienomis savo sudėtyje privalo turėti ne mažiau kaip 5 % (leistina paklaida gali būti minus 0,5 %) tūrio biodegalų. Biodegalų dalis dyzeline lapkričio 21–30 dienomis ir kovo 1–9 dienomis gali būti mažesnė nei 5 % tūrio. Ribinė filtruojamumo ir drumstimosi temperatūros lapkričio 10–30 dienomis ir kovo 1–balandžio 10 dienomis gali būti aukštesnės, nei nustatyta atitinkamai dyzelino klasei.

9. Įsakymo, kuriuo patvirtinti Kokybės rodikliai, preambulėje nurodyta, kad jis priimtas vadovaujantis Aplinkos oro apsaugos įstatymo 13 straipsniu, Lietuvos Respublikos produktų saugos įstatymo 5 straipsniu, Lietuvos Respublikos energetikos įstatymo 6 straipsnio 10 punktu, Lietuvos Respublikos atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 ir 3 dalimis.

10. Atsakovų įgaliojimus patvirtinti Kokybės rodiklius numato Aplinkos oro apsaugos įstatymo 13 straipsnio 1 dalis, pagal kurią Lietuvos Respublikoje naudoti galima tik tokį kurą ir tokius degalus, kurie atitinka Energetikos, Aplinkos ir Susisiekimo ministerijų nustatytus sudėties ir kokybės reikalavimus dėl poveikio žmogaus sveikatai ir aplinkai vertinimo. Lietuvos Respublikos produktų saugos įstatymo 5 straipsnyje nustatyta, kad Lietuvos Respublikos Vyriausybė ar jos įgalios institucijos nustato privalomus produktų saugos reikalavimus, suderintus su Jungtinių Tautų Organizacijos, Europos Sąjungos, Pasaulio prekybos organizacijos reikalavimais, ir atitikties vertinimo tvarką. Lietuvos Respublikos energetikos įstatymo 6 straipsnio 10 punkte įtvirtinta, kad Energetikos ministerija kartu su Aplinkos ministerija ir Susisiekimo ministerija nustato Lietuvos Respublikoje naudojamo kuro ir degalų sudėties ir kokybės reikalavimus. Pagal Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 dalį degalų pardavimo vietose turi būti prekiaujama Lietuvos arba Europos standartų reikalavimus atitinkančiu benzinu, kuriame yra 10 procentų biodegalų, ir dyzelinu, kuriame yra ne mažiau kaip 7 procentai biodegalų; to paties straipsnio 3 dalyje numatyta, kad šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytų standartų taikymo ir kitų reikalavimų įgyvendinimo tvarką ir sąlygas nustato Susisiekimo ministerija kartu su Aplinkos ministerija ir Energetikos ministerija. Šio įstatymo 36 straipsnio 7 dalyje numatyta, kad Vyriausybė ar jos įgalios institucija nustato leidžiamą arba privalomą biodegalų dalį mišinyje su degalais, pagamintais iš mineralinių degalų. Ta pati taisyklė įtvirtinta ir šio įstatymo 5 straipsnio 2 dalies 9 punkte, pagal kurį Vyriausybė ar jos įgalios institucija nustato leidžiamą arba privalomą biodegalų dalį mišinyje su degalais, pagamintais iš mineralinių degalų. Vadovaudamasi šia nuostata, Vyriausybė 2011 m. spalio 19 d. nutarimo Nr. 1217 „Dėl įgaliojimų suteikimo įgyvendinant Lietuvos Respublikos atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymą“ 1.6 papunkčiu įgaliojo Energetikos ministeriją nustatyti leidžiamą arba privalomą biodegalų dalį mišinyje su degalais, pagamintais iš mineralinių degalų.

11. Sprendimo 8–10 punktuose aptartas teisinis reguliavimas patvirtina, kad Energetikos ministerijai, Aplinkos ministerijai ir Susisiekimo ministerijai yra pavesta reglamentuoti klausimą dėl biodegalų dalies dyzeline. Sistemiškai atsižvelgiant į aptartus įstatymus matyti, kad atsakovams įgaliojimai teisiškai sureguliuoti kuro sudėtį yra suteikti siekiant užtikrinti kuro kokybę bei atsinaujinančių išteklių naudojimo plėtrą. Tai atlikdami atsakovai Kokybės rodiklių nuostatose išimtį, leidžiančią šaltuoju metų laiku dyzelino sudėtyje mažesnę biodegalų dalį, įtvirtino 2010 m. gruodžio 22 d. įsakymu Nr. 1-348/D1-1014/3-742, kuri su neesminiais pakeitimais galioja iki šioje byloje tiriamo teisinio reguliavimo priėmimo.

12. Pareiškėjas šioje byloje prašo ištirti Kokybės rodiklių 9.4 ir 9.5 papunkčių atitiktį *inter alia* Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 daliai. Šiuo metu galiojančios 2019 m. kovo 21 d. įstatymo Nr. XIII-2017 redakcijos 39 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad degalų pardavimo vietose turi būti prekiaujama Lietuvos arba Europos standartų reikalavimus atitinkančiu benzinu, kuriame yra 10 procentų biodegalų, ir dyzelinu, kuriame yra ne mažiau kaip 7 procentai biodegalų.

13. Minimalaus biodegalų kiekio dyzeline reikalavimas Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatyme įtvirtintas ir su neesminiais pakeitimais galiojo nuo 2011 m. gegužės 12 d. įstatymo Nr. XI-1375 redakcijos įsigaliojimo, kurioje buvo numatyta, kad ne vėliau kaip nuo 2013 m. sausio 1 d. degalų pardavimo vietose turi būti pradėta prekiauti Lietuvos Respublikos arba Europos Sąjungos standartų reikalavimus atitinkančiu benzinu, kuriame yra nuo 5 iki 10 procentų biodegalų, ir ne vėliau kaip nuo 2012 m. sausio 1 d. – dyzelinu, kuriame yra ne mažiau kaip 7 procentai biodegalų.

14. Šiuo įstatymu, be kita ko, yra įgyvendinama Europos Parlamento ir Tarybos 2009 m. balandžio 23 d. direktyva 2009/28/EB dėl skatinimo naudoti atsinaujinančių išteklių energiją, iš dalies keičianti bei vėliau panaikinanti Direktyvas 2001/77/EB ir 2003/30/EB. Jos preambulėje

įtvirtintas tikslas, kad atsinaujinančių išteklių energija iki 2020 m. turi sudaryti 20 proc. bendro suvartojamo Bendrijos energijos kiekio, o visos valstybės narės, veikdamos efektyviai, turi pasiekti, kad iki 2020 m. biodegalai sudarytų 10 proc. transporte suvartojamo benzino ir dyzelino kiekio; iki 2020 m. nustatyti Bendrijoje suvartojamos energijos kiekio privalomus nacionalinius planinius rodiklius, atitinkančius 20 proc. atsinaujinančių išteklių energijos ir 10 proc. atsinaujinančių išteklių energijos transporto sektoriuje. Šis direktyvos reikalavimas detalizuojamas 3 straipsnyje, pagal kurį apskaičiuojant transporto sektoriuje suvartojamos atsinaujinančių išteklių energijos kiekį, įskaičiuojama visų rūšių atsinaujinančių išteklių energija, sunaudojama visų rūšių transporte.

15. Minėta Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 dalies norma yra tiesiogiai susijusi su Direktyvos įgyvendinimu. Reikalavimas prekiauti dyzeline, kurio sudėtyje yra biodegalų, grindžiamas tikslu didinti atsinaujinančių išteklių energijos dalį, palyginti su transporto sektoriaus galutiniu energijos suvartojimu. Šis siekis yra įtvirtintas Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 1 straipsnio 5 dalies 1 punkte bei Europos Sąjungos teisėje. Pažymėtina, kad atsakovai byloje nepateikė objektyvių duomenų, kurie patvirtintų tiriamo teisinio reguliavimo *raison d'être* (pagrindas; paskirtis; prasmė; esmė) įrodant, kad šaltuoju metų laiku į dyzelino sudėtį įtraukiant biodegalų jo tinkama kokybė negalėtų būti užtikrinama ir dėl to kiltų neigiamų padarinių, kas suponuotų neleistiną įsiterpimą į ūkinę veiklą, pažeidžiant teisingą konstitucinių vertybių pusiausvyrą.

16. Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas yra pažymėjęs, kad poįstatyminiu teisės aktu negali būti sukuriama teisės normos, kurios konkuruotų su nustatytomis įstatymuose. Konstitucijoje įtvirtintas teisinės valstybės principas suponuoja teisės aktų hierarchiją, *inter alia* tai, kad poįstatyminiai teisės aktai negali prieštarauti įstatymams, konstituciniams įstatymams ir Konstitucijai, kad poįstatyminiai teisės aktai turi būti priimami remiantis įstatymais, kad poįstatyminis teisės aktas yra įstatymo normų taikymo aktas nepaisant to, ar tas aktas yra vienkartinio (*ad hoc*) taikymo, ar nuolatinio galiojimo (Konstitucinio Teismo 2007 m. rugpjūčio 13 d., 2013 m. vasario 20 d., 2018 m. kovo 2 d. nutarimai). Taigi, jeigu priimant poįstatyminius teisės aktus nepaisoma teisės aktų hierarchijos, t. y. nesilaikoma aukštesnės galios teisės aktuose nustatytų reikalavimų, yra pažeidžiamas ir konstitucinis teisinės valstybės principas (Konstitucinio Teismo 2018 m. birželio 29 d. nutarimas). Taigi, aplinkybė, jog ministerijoms yra suteikti įgaliojimai reglamentuoti nurodytą teisinių santykių sritį, nereiškia, kad jos tai gali atlikti visiškai savo nuožiūra, nepaisydamos tą sritį reglamentuojančių įstatymų nuostatų. Tiriamomis Kokybės rodiklių nuostatomis yra reguliuojamas tas pats klausimas, kurį reguliuoja ir Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 dalis – privaloma biodegalų dalis Lietuvos Respublikoje prekiaujamame dyzeline.

17. Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 dalies norma yra skirta nustatyti privalomą minimalų biodegalų kiekį dyzeline, šis reikalavimas yra konstituciškai pagrįstas, įgyvendina Europos Sąjungos teisėje, Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatyme įtvirtintus tikslus ir yra privalomas valstybės institucijoms, kurios įgyvendina įstatymus. Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 dalies nuostata yra imperatyvi ir nenumato galimybės netaikyti minimalaus biodegalų dalies dyzeline reikalavimo atskirais metų laikotarpiais. Kokybės rodiklių 9.4 ir 9.5 papunkčiuose įtvirtinta išimtis, suteikianti teisę prekiauti dyzeline, kuriame yra mažesnė negu 7 procentų biodegalų dalis dyzeline (t. y. Kokybės rodiklių 9.4 papunktyje nustatyta, kad „Žiemos laikotarpiu 1 ir 2 klasės arktinis dyzelinas gali būti be biodegalų“, 9.5 papunktyje – „dyzelinas lapkričio 10–20 dienomis ir kovo 1– balandžio 10 dienomis savo sudėtyje privalo turėti ne mažiau kaip 5 procentus (leistina paklaida gali būti minus 0,5 procentai) tūrio biodegalų. Biodegalų dalis dyzeline lapkričio 21–30 dienomis ir kovo 1–9 dienomis gali būti mažesnė nei 5 procentai tūrio“), todėl šios Kokybės rodiklių nuostatos yra nesuderinamos su Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 dalimi.

18. Atsižvelgdama į Sprendimo 13–17 punktuose išdėstytus argumentus, išplėstinė teisėjų kolegija prieina prie išvados, kad įstatymai nesuteikia įgaliojimų atsakingoms ministerijoms Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 dalies nuostatos, pagal kurią degalų pardavimo vietose turi būti prekiaujama dyzeline, kuriame yra ne mažiau kaip 7 procentai

biodegalų, detalizuoti poįstatyminiu teisės aktu, įtvirtinant galimybę netaikyti paminėto įstatyme nustatyto reikalavimo šaltuoju metų laikotarpiu. Tiriamos Kokybės rodiklių 9.4 ir 9.5 papunkčių nuostatos nėra logiškai suderintos ir konkuruoja su Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 dalimi. Atsakovai neturėjo diskrecijos sukurti tokią konkuruojančią normą, todėl Kokybės rodiklių 9.4 papunkčio nuostata „Žiemos laikotarpiu 1 ir 2 klasės arktinis dyzelinas gali būti be biodegalų“ ir 9.5 papunkčio nuostata „dyzelinas lapkričio 10–20 dienomis ir kovo 10 – balandžio 10 dienomis savo sudėtyje privalo turėti ne mažiau kaip 5 procentus (leistina paklaida gali būti minus 0,5 procentai) tūrio biodegalų. Biodegalų dalis dyzeline lapkričio 21–30 dienomis ir kovo 1–9 dienomis gali būti mažesnė nei 5 procentai tūrio“, prieštarauja Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 daliai.

19. Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo praktikoje laikomasi pozicijos, kad, kai keliamas klausimas dėl norminio administracinio akto (ar jo dalies) atitikties kelioms aukštesnės galios teisės aktams (jų dalims), norminio administracinio akto teisėtumo bylą nagrinėjantis administracinis teismas, konstatavęs norminio administracinio akto prieštaravimą vienai aukštesnės galios teisės akto nuostatai, nebeprivalo tirti norminio administracinio akto teisėtumo kitų aukštesnės galios teisės aktų nuostatų atžvilgiu (žr., pvz., Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2006 m. liepos 25 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. I1-2/2006, 2009 m. vasario 26 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. I⁴⁴⁴-6/2009, 2011 m. kovo 21 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. I⁵⁷⁵-3/2011). Šiame baigiamajame teismo akte jau konstatuotas Kokybės rodikliuose įtvirtinto ginčijamo teisinio reguliavimo prieštaravimas Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 daliai, todėl neteisėtu pripažinto teisinio reguliavimo tyrimas dėl atitikties kitoms įstatymų nuostatoms šiuo atveju nebėra reikšmingas. Atsižvelgdama į tai, išplėstinė teisėjų kolegija šioje norminėje administracinėje byloje netirs ginčijamos redakcijos Kokybės rodiklių 9.4 ir 9.5 papunkčių atitikties Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 1 straipsnio 5 dalies 1 punktui ir Teisėkūros pagrindų įstatymo 3 straipsnio 2 dalies 7 punktui.

20. Administracinių bylų teisenos įstatymo 118 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad norminis administracinis aktas (ar jo dalis) paprastai negali būti taikomas nuo tos dienos, kai oficialiai buvo paskelbtas įsiteisėjęs administracinio teismo sprendimas dėl to norminio administracinio akto (ar jo dalies) pripažinimo neteisėtu. Administracinio teismo sprendimas dėl norminio administracinio akto (ar jo dalies) pripažinimo neteisėtu visais atvejais skelbiamas Teisės aktų registre (Administracinių bylų teisenos įstatymo 119 str. 1 d.). Konstitucinis Teismas yra ne kartą pabrėžęs valstybės pareigą užtikrinti teisinio reguliavimo tikrumą ir stabilumą, apsaugoti asmenų teises, gerbti teisėtus interesus ir teisėtus lūkesčius, vykdyti priimtus įsipareigojimus asmeniui; asmenys turi teisę pagrįstai tikėtis, kad jų pagal galiojančius įstatymus ar kitus teisės aktus, neprieštaraujančius Konstitucijai, įgytos teisės galės būti realiai įgyvendintos (Konstitucinio Teismo 2013 m. vasario 15 d., 2017 m. sausio 25 d., 2019 m. birželio 25 d., 2020 m. vasario 18 d. nutarimai). Nagrinėjamu atveju įstatymui prieštaraujančiu pripažintas teisinis reguliavimas reglamentuoja didelę ūkinės veiklos rinką ir, paskelbus teismo sprendimą, nedelsiant atsirastų teisinis neapibrėžtumas, kas turėtų šiai rinkai reikšmingą įtaką. Įstatymui prieštaraujančių Kokybės rodiklių 9.4 ir 9.5 papunkčių nuostatų turinys lemia, kad jų galiojimas yra ribotas laiko požiūriu – jose įtvirtinta išimtis taikoma nuo lapkričio 10 d. iki balandžio 10 d. Teismo sprendimo paskelbimo atidėjimas, atsižvelgiant į šį laikotarpį, įgyvendintų konstitucinį reikalavimą užtikrinti teisinio reguliavimo tikrumą ir stabilumą, suteikiant galimybę ūkio subjektams pasiruošti kylantiems teisiniams padariniams. Atsižvelgiant į šias aplinkybes, konstatuotina, kad nagrinėjamu atveju yra teisinis pagrindas šio Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo sprendimo oficialų paskelbimą atidėti, sprendimą Teisės aktų registre skelbiant 2020 m. balandžio 11 d.

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 103 straipsnio 1 punktu, 116 straipsnio 1 dalimi, 117 straipsnio 1 dalies 2 punktu, Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo išplėstinė teisėjų kolegija

n u s p r e n d ž i a:

Pripažinti, kad Lietuvos Respublikos energetikos ministro, Lietuvos Respublikos aplinkos ministro, Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro 2010 m. gruodžio 22 d. įsakymu Nr. 1-348/D1-1014/3-742 „Dėl Lietuvos Respublikoje vartojamų naftos produktų, biodegalų ir skystojo kuro privalomųjų kokybės rodiklių patvirtinimo“ patvirtintų Lietuvos Respublikoje vartojamų naftos produktų, biodegalų ir skystojo kuro privalomųjų kokybės rodiklių 9.4 papunkčio (2014 m. birželio 25 d. įsakymo Nr. 1-170/D1-562/3-257-(E) redakcija) nuostata „Žiemos laikotarpiu 1 ir 2 klasės arktinis dyzelinas gali būti be biodegalų“ ir 9.5 papunkčio (2019 m. spalio 10 d. įsakymo Nr. 1-273/D1-600/3-455 redakcija) nuostata „dyzelinas lapkričio 10–20 dienomis ir kovo 10 – balandžio 10 dienomis savo sudėtyje privalo turėti ne mažiau kaip 5 procentus (leistina paklaida gali būti minus 0,5 procentai) tūrio biodegalų. Biodegalų dalis dyzeline lapkričio 21–30 dienomis ir kovo 1–9 dienomis gali būti mažesnė nei 5 procentais tūrio“ prieštarauja Lietuvos Respublikos atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 daliai (2019 m. kovo 21 d. įstatymo Nr. XIII-2017 redakcija).

Nutraukti bylos dalį dėl Lietuvos Respublikos energetikos ministro, Lietuvos Respublikos aplinkos ministro, Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro 2010 m. gruodžio 22 d. įsakymu Nr. 1-348/D1-1014/3-742 „Dėl Lietuvos Respublikoje vartojamų naftos produktų, biodegalų ir skystojo kuro privalomųjų kokybės rodiklių patvirtinimo“ patvirtintų Lietuvos Respublikoje vartojamų naftos produktų, biodegalų ir skystojo kuro privalomųjų kokybės rodiklių 9.4 papunkčio (2014 m. birželio 25 d. įsakymo Nr. 1-170/D1-562/3-257-(E) redakcija) ir 9.5 papunkčio (2019 m. spalio 10 d. įsakymo Nr. 1-273/D1-600/3-455 redakcija) atitikties Lietuvos Respublikos atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 1 straipsnio 5 dalies 1 punktui ir Lietuvos Respublikos teisėkūros pagrindų įstatymo 3 straipsnio 2 dalies 7 punktui ir dėl Lietuvos Respublikos energetikos ministro, Lietuvos Respublikos aplinkos ministro, Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro 2010 m. gruodžio 22 d. įsakymu Nr. 1-348/D1-1014/3-742 „Dėl Lietuvos Respublikoje vartojamų naftos produktų, biodegalų ir skystojo kuro privalomųjų kokybės rodiklių patvirtinimo“ patvirtintų Lietuvos Respublikoje vartojamų naftos produktų, biodegalų ir skystojo kuro privalomųjų kokybės rodiklių 9.5 papunkčio (2014 m. birželio 25 d. įsakymo Nr. 1-170/D1-562/3-257-(E) redakcija) atitikties Lietuvos Respublikos atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymo 39 straipsnio 1 daliai, 1 straipsnio 5 dalies 1 punktui ir Lietuvos Respublikos teisėkūros pagrindų įstatymo 3 straipsnio 2 dalies 7 punktui.

Sprendimą Teisės aktų registre skelbti 2020 m. balandžio 11 d.

Sprendimas neskundžiamas.

Teisėjai

Laimutis Alechnavičius

Stasys Gagys

Rytis Krasauskas

Gintaras Kryževičius

Skirgailė Žalimienė